

1 Före start skulle vi spexa framför tv-kamerorna. 2 Långa benet före på de vickade brädorna. "Oooh vad fint han gör det. Sviisich!", kommenterade programledaren Christine Meltzer. 3 Norskan Miriam Solbakken var på gott humör efter hinderbanan. 4 Taggade svenskar. Från vänster: Johan Håkansson, Kim Åsberg och Chinsia Silvfjäll. 5 Emellanät kändes det som att jag simmade mig igenom banan. 6 Det gick vägen. Stolt visar jag upp v-tecknet. Christine Meltzer kan inte hålla sig för skratt.

FORTSÄTTNING FRÅN FÖREGÅENDE UPPSLAG

– Megabollarna ska passeras i nummerordning, det vill säga att det inte är tillåtet att hoppa direkt till boll nummer två.

– Om ni vidrör, när eller passerar boll nummer tre blir det 20 sekunders bonus.

Utprovning av flytväst, läkarkontroll och alkoholtest genomförs också. Säkerheten är hög och allt görs med största noggrannhet för att undvika olyckor.

Efter diverse fotograferingar, enskilt och i grupp, ska jag för första gången bli intervjuad framför en tv-kamera, och bakom mikrofonen står rutinerade programledaren Christine Meltzer.

– Sportnörden Majk från Malmö. Intervjun kommer att handla om allt från förväntningar och konkurrens till om hur det ska bli att tävla med kontaktlinser som jag ännu inte har lyckats sätta i.

Därefter måste linserna helt enkelt på plats. Det blir en kamp mot klockan. Ljuset är inte det rätta och jag får inte välbehövligt lugn för att kunna koncentrera mig. Två vana linsanvändare i teamet, produktionskoordinatör Caroline Sando och produktionsassistent Camilla Wikke Wahlström, båda från Danmark, kommer till undsättning. Det går länge trögt och många linser går till spillo. Oron börjar gnaga i huvudet om jag verkligen ska få i några och om jag överhuvudtaget kommer att kunna vara med.

– Går det att tävla utan?
Danskarna känner till mina synfel och blir genast skeptiska. De tror inte att de argentinska läkarna godkänner det och skulle kunna senarelägga min medverkan tills efter att den sista deltagaren från Danmark, som är sist ut av de nordiska länderna, har gått i mål.

Efter många om och men, och efter långt över en timmes försök, sitter båda till slut äntligen på plats.

Jag bubblar av glädje och kan inte hålla tillbaka mina känslor. Caroline och Camilla, som är mina hjältar, blir lite snopna när jag ger dem varsin rejäl kram och puss på kinden.

14:00-TIDEN: Uppvärmning för de fyra sista svenska deltagarna och det märks att spänningen ligger i luften. Har jag överhuvudtaget någon chans mot detta tuffa motstånd med mesta-dels vältränade svenskar, däribland *Robinson-Denicé* Lundevall? Kommer jag att skada mig? Det är inte utan att jag känner mig en aning nervös.

Pulsen går dock ner till start och efter att artisten Tina Leijonberg kastar mig ut. Jag åker rätt ner i vattnet. Genomblöt, med flytväst och gypaskor, blir det tungt från första början. Kravlar mig upp bara för att ramlar direkt ner från den första stocken. Besöken i vattnet blir många och den första kallsupen, där jag får grus ner i halsen, påverkar andning-

Bättre om det skiljt en halv minut. Några sekunder går inte att göra någonting åt på samma sätt.

Kläderna blev alldeles genomblöta.

FOTO: MICHAEL LINDHOLM

en. Envist kämpar jag mig vidare och går till slut i mål. De som aldrig har gjort det kan inte föreställa sig vilken enorm fysisk påfrestning det är. Lätt-naden är därför enorm när jag kommer i mål på tunga ben.

Christine Meltzer blir överramp-lad när jag kastar mig runt halsen på henne.

– Vad var det nu jag skulle fråga dig om?

– Kanske, hur känns det?

17:00-TIDEN: En spänd förväntan lägger sig över gruppen när Niclas Nordenström ska avslöja resultatet.

– Jag är fantastisk nöjd med allas prestationer och överlag var det väldigt jämnt.

– Etta kom Kim på en otroligt bra tid. Tvåa Chinsia, trea Denise och fyra Leffe.
Johan Mårtensson skriker ut sin besvikelse när det står klart att han inte har gått vidare. Självt är jag inte speciellt förvånad,

men samtidigt retar man sig på de små marginalerna.

Nyfiken som jag är tar jag därför chansen att försöka luska ut det exakta resultatet av Nordenström.

– Vilken placering fick jag och hur mycket fattades?

Han svarar som väntat, kort, men bestämt.
– Det får ni se när programmet sänds.

21:00-TIDEN: Det har nu hunnit gå fyra timmar sedan resultatet i det första momentet offentliggjordes. Större delen av gruppen sitter samlad kring ett bord i hotellets restaurang och äter middag.

Känslorna är uppenbart blandade. För Johan Mårtensson har besvikelsen ännu långtifrån lagt sig. Extra tydligt blir det när snacket om hur mycket som kan ha saknats för avancemang kommer på tal.

– Bättre om det skiljt en halv minut. Några sekunder går inte att gö-

ra någonting åt på samma sätt.

Folk kan säga vad de vill om *Wipe-out* och att det skulle vara förnedrings-tv, men jag skulle aldrig tveka inför att göra det igen. De här åtta dagarna, varav sex i Argentina, har varit några av de roligaste och mest spännande dygnen i mitt 26-åriga liv.

Förutom tävlandet har det varit ett enormt uppsving för det sociala livet. Jag har fått lära känna många underbara personer med vitt skilda personligheter som jag förmodligen aldrig annars hade träffat. Och Buenos Aires som stad är helt fantastisk.

Resultatet är ingenting att skryta med, usla 05,31 och därmed sist av alla svenskar. Som sportjournalist är det pinsamt, och det måste ha sett rätt roligt ut, men det bjuder jag på. Jag kom i mål, utan några större blesyrer, och som helt otränad kan jag känna mig stolt över det. En sådan här chans kommer kanske bara en gång i livet och jag fick i varje fall min stund i rampljuset.

Så gick det

Hinderbanan: 1. Kim Åsberg. 2. Chinsia Silvfjäll. 3. Denicé Lundevall. 4. Eleftherios Athanasakis. 5. Johan Håkansson. 6. Linn Sonnerstedt. 7. Tina Leijonberg. 8. Michael Lindholm.
Skidliften: 1. Kim Åsberg. 2. Denicé Lundevall. 3. Chinsia Silvfjäll. 4. Eleftherios Athanasakis.

After ski: 1. Denicé Lundevall. 2. Kim Åsberg.
Wipeoutzonen (final): 1. Mads Nerholm Pedersen, Danmark. 2. Olav Vatna Selvåg, Norge. 3. Denicé Lundevall, Sverige.

Fyra frågor till...

... artisten och skådespelaren Tina Leijonberg, 50, exilskåning som medverkade i det åttonde programmet av *Wipeout vinter*.

Var banan som förväntat?

– Nej, den var mycket värre. Det tyckte nog alla. Man var kaxig innan, men inte så kaxig efteråt. Det går så fort och man minns inte vad man har gjort.

Hur var det jämfört med *Fångarna på fortet* där du har varit med två gånger?

– Det var värre och fruktansvärt mycket mer fysiskt krävande. Folk fattar inte hur tungt det är med kläder, flytväst och skor. Så fort man ramlar i vattnet blir man flera kilo tyngre och det är skittungt.

Vad tycker du om din prestation?

– Jag är jättenöjd och var nog rätt snabb, men fick en kallsup och fick stanna. Man skyller alltid på någonting. Det finns massor att bli rädd för och jag är väldigt nöjd bara att ha kommit igenom banan utan att skada mig.

Inte rädd för att det ska se roligt ut i tv?

– Absolut inte. Det är bara kul att göra bort sig och det bjuder jag på. Ska man göra det ska man göra det ordentligt och det är inte många som har gjort det här heller.